

Dr Tiberius Rata, Ezra-Nehemiasz,

Sesja 1, Ezra 1-2

© 2024 Tiberius Rata i Ted Hildebrandt

To jest dr Tiberius Rata w swoim nauczaniu na temat ksiąg Ezdrasza i Nehemiasza. To jest sesja 1, Ezra 1-2.

Witam wszystkich. Dzisiaj zaczniemy studiować księgi Ezdrasza i Nehemiasza.

Pozwól mi się modlić. Drogi Ojcze, dziękujemy Ci za Twoje Słowo, za piękno i jego bogactwo. Modlę się, żebyś z nami porozmawiał. Niech to będzie coś więcej niż akademickie ćwiczenie, ale przybliź nas do siebie. Pokaż nam, kim jesteś i co robiłeś, i pomóż nam zaufać Ci i oddawać Ci cześć. W imię Chrystusa modlę się. Amen.

Księga Ezdrasza i Nehemiasza to bardzo ważne księgi. Niekoniecznie znajdują się one na liście ulubionych lektur każdego człowieka, ale są to bardzo, bardzo ważne książki dla naszego studiowania pism świętych. Musimy więc zacząć od ich tła historycznego i przypomnieć sobie, gdzie jesteśmy w historii.

Żyjemy w okresie zwanym Przywróceniem. Przyszli prorocy i mówili o grzechu ludzi. Z powodu ich grzechu Bóg ich osądził.

Ale w przekazie proroków Bóg zawsze mówił: sprowadzę cię z powrotem. I to właśnie mamy w księgach Ezdrasza i Nehemiasza. Mamy odbudowę i powrót na ląd.

Wróćmy jednak na chwilę do czasów monarchii. Ponownie mamy do czynienia z przejściem od teokracji do monarchii. Pamiętajcie, Samuel był ostatnim sędzią.

A potem ludzie powiedzieli: chcemy być jak inne narody. Chcemy zdobyć króla. I tak nastąpiło przejście od Boga, który nimi rządził, do rządzenia nimi przez monarchę.

Zatem pierwsi trzej królowie, Saul, Dawid i Salomon, odgrywają bardzo ważną rolę w historii Izraela. Pamiętajcie, że pod rządami Saula był on pierwszym królem. Powstało królestwo.

Dawid skonsolidował królestwo, przeniósł stolicę z Hebronu do Jerozolimy, a następnie rozszerzył granice kraju. A potem jego syn Salomon rozwinął to jeszcze bardziej. Zrobił to poprzez pokój.

Tak więc, jeśli Dawid rozszerzył królestwo poprzez wojnę, Salomon rozszerzył je poprzez pokój. Pamiętajcie, że jedną z pierwszych rzeczy, jakie zrobił, było zawarcie sojuszu z faraonem, królem Egiptu. Oto mapa, bardzo ważna mapa królestwa.

Dawid ponownie przeniósł stolicę z Hebronu do Jerozolimy. Rządził tam przez około siedem lat, po czym przeniósł je do Jerozolimy, gdzie stoi do dziś. Rozszerzył królestwo na północ, południe i wschód.

A potem oczywiście Salomon rozszerzył te granice. Oczywiście głównym celem panowania Salomona była świątynia. I macie tutaj plan świątyni, który faktycznie jest wykonany na planie przybytku.

Jedyna różnica między przybytkiem a świątynią polegała na tym, że przybytek był mniejszy i ruchomy. Świątynia jest teraz stała. Masz więcej magazynów, masz więcej toalet w okolicy, ale schemat jest ten sam.

Masz ołtarz, na którym składano ofiary. A potem, gdy kapłani wchodzili do świątyni, mieliście miejsce święte i miejsce najświętsze. Tak więc w miejscu świętym znajdował się stół z chlebami pokładnymi i 12 bochenkami chleba, symbolizującymi 12 pokoleń Izraela.

Świeczniki, pamiętajcie, w tabernakulum był tylko jeden. Ale teraz w świątyni masz wiele menor, wiesz, siedmioramienny świecznik. Ołtarz kadzielnny masz tuż przed wejściem do Miejsca Najświętszego.

Dlaczego potrzebujesz ołtarza kadzielnicznego? No cóż, ponieważ jest to przestrzeń zamknięta, nie ma w niej okien. Jest to więc przyjemny aromat, który wypełnia to miejsce. A potem oczywiście jest Miejsce Najświętsze, Arka Przymierza, do której raz w roku udawał się arcykapłan, aby spryskać przełagalnię krwią.

I oczywiście w samej Arce miałeś miskę manny, laskę Aarona, która zakwitła i egzemplarz Dziesięciu Przykazań. Oto replika świątyni. Można to zobaczyć w muzeum w Jerozolimie.

Oczywiście była to właściwa świątynia. Ale ostatecznie świątynia została powiększona i było wiele sal sądowych. I oczywiście później Herod Wielki rozszerzył to jeszcze bardziej, aż do czasów Jezusa.

Tak mniej więcej wyglądała budowla świątyni za czasów Jezusa. Oczywiście zostało to zniszczone w 70 roku naszej ery przez Rzymian. Ale to jest tak, że świątynia odgrywa bardzo ważną rolę, ponieważ jest centralnym, ośrodkiem religii izraelskiej.

Bardzo, bardzo ważne. Co mogą zrobić bez świątyni? Cóż, ta świątynia została im odebrana w 587 roku, kiedy przybył Nabuchodonozor, zniszczył świątynię i zabrał ich na wygnanie babilońskie. Zatem co się stało po panowaniu Salomona, ponieważ Bóg rozgniewał się na Salomona, Biblia mówi w 1 Król. 11, Bóg mówi: Podzielę królestwo na pół.

Ale ze względu na twojego ojca, Davidzie, nie zrobię tego za twojego życia. Zrobię to po twojej śmierci. Zatem po śmierci Salomona królestwo zostaje podzielone na dwie części.

Północne królestwo ze stolicą w Sychem przeniosło się następnie do Samarii. I znowu południowe królestwo Judy ze stolicą w Jerozolimie. Zatem królestwo jest podzielone.

Północne królestwo znane jest jako Izrael, a południowe królestwo znane jest jako Juda. Ale jeśli spojrzysz na ten wykres, mimo że Izrael był większy pod względem geograficznym, zauważ, że masz 10 dynastii, 10 plemion i 10 dynastii. W Judzie jest tylko jedna dynastia, dynastia Dawida.

Zatem, chociaż jest to większy obszar, upadają oni szybciej niż ich siostra Juda w 587 r. Zatem jest to linia Dawida, która bardzo nas interesuje, ponieważ to właśnie stamtąd przyjdzie Mesjasz. Zatem chociaż Juda jest mniejsza, jest bardziej stabilna, ponieważ ma tylko jedną dynastię, dynastię Dawida.

I ostatecznie upadnie w 587 r. Tak więc królestwo północne w 722 r. p.n.e. wpadnie w ręce Asyryjczyków. A potem w roku 587 Juda wpada w ręce Babilończyków.

Znów świątynia zostaje zniszczona, a mury miejskie zniszczone. Jest to bardzo, bardzo ważne, aby o tym pamiętać.

Pamiętaj też, że kiedy to się stanie, nawet po upadku królestwa północnego, Bóg nadal wysyła proroków do królestwa południowego i mówi: pokutujcie, zwróćcie się do mnie. Jeśli tego nie zrobisz, spotka cię to samo, co przydarzyło się twojej siostrze. Zatem Bóg posłał proroków w tym czasie, Bóg posłał proroków w tym czasie.

Niestety, Izraelici nie posłuchali. Były trzy tematy, o których mówili prorocy. Po pierwsze, Bóg mówi: ponieważ zgrzeszyłeś, wyślę ci sąd.

I dlatego, kiedy czytacie proroków, czasami macie ochotę powiedzieć: „Och, słyszałem to już wcześniej”. Tak, prorocy bardzo się powtarzają, ponieważ problemy są prawie takie same. Zgrzeszyłeś.

A ponieważ zgrzeszyłeś, pošlę cię na sąd. Ale jeśli przyjrzyj się uważnie prorokom i myślę, że jest to jeden z problemów, przez który nie dochodzimy do końca ksiąg, musisz dotrzeć do końca ksiąg, gdy jest mowa o przywróceniu, Bóg mówi: Zamierzam cię sprowadzić z powrotem. Będzie wierna resztką, którą zamierzam sprowadzić.

I tam właśnie jesteśmy z Ezdraszem i Nehemiaszem. Jesteśmy w okresie odnowy. Bóg osądził grzechy ludzi.

Jedną z konsekwencji wyroku było wygnanie, północnego królestwa do Asyryjczyków, południowego królestwa do Babilończyków. A potem przychodzi czas odnowy. Jest wiele grzechów, o wielu mówi Biblia i prorocy.

Ale głównymi, głównymi, było bałwochwalstwo. Ludzie szli za cudzym grzechem, bogami i boginiami, niesprawiedliwością, nie troszcząc się o biednych i potrzebujących, nie tylko nie troszcząc się o biednych i potrzebujących, ale ich depreczując. A potem pusty rytuał, po prostu przez nie przechodzili, wykonywali czynności.

I popełniali wszelkiego rodzaju grzechy od niedzieli do piątku. A w sobotę szli do świątyni i mówili: to jest świątynia Pana, świątynia Pana, świątynia Pana, jesteśmy zbawieni. A Bóg mówi: nie, oszukujecie samych siebie.

Instytucje religijne nie mogą was chronić, nie mogą was bronić przed nadchodzącym sądem Bożym. Bóg pragnie prawdziwej pokuty i zwrócenia się do Niego. Niestety, ludzie tego nie zrobili i nie pokutowali.

W 722 r. p.n.e. Królestwo Północne wpada w ręce Asyryjczyków. Niektórzy trafiają na wygnanie. Bardzo ważne jest, aby zrozumieć, że nie wszyscy udali się na wygnanie.

I tak jak nie wszystkich wywieziono na zesłanie, tak nie wszyscy wrócili. To samo stało się z Królestwem Północnym. Swoją drogą, kiedy Babilończycy przejęli władzę, co zabrali? Cóż, przejęli imperium asyryjskie.

Zatem 10 tak zwanych zaginionych plemion Izraela nie zginęło; nadal tam byli. Zatem kiedy Babilończycy przejmują Asyryjczyków, lud ten lub jego potomkowie nadal tam pozostają. Zatem mamy upadek Jerozolimy w 587 r. p.n.e.

I znowu Księga Nazaretu zabiera niektórych na wygnanie. Czy zabrał wszystkich? Nie, nie przyjął wszystkich. Jeśli zajrzymy do Księgi Daniela, kogo chcieli zabrać? Chcą przyjąć młodą szlachtę, która potrafi nauczyć się dwóch języków i potrafi działać w systemie dwujęzycznym.

Bardzo ważne jest, aby zrozumieć, że w obu przypadkach nie wszyscy wyjechali na wygnanie i nie wszyscy wrócili. Warto o tym pamiętać, gdy mówimy o powrocie z wygnania. To jest bardzo ważne.

Prorok Jeremiasz przepowiedział, jak długo będzie trwało wygnanie – 70 lat. W Jeremiaszu 25 wyraźnie stwierdza, że wygnanie będzie trwało siedemdziesiąt lat.

Będziemy więc musieli pobawić się trochę w matematykę. Wiem, że niektórym z was powiedziano, że nie będzie w tym matematyki, ale jest matematyka. Zatem 587, jeśli odejmiemy 587 od 70, otrzymamy 517 p.n.e.

Więc musisz o tym pamiętać. Zapamiętajcie tę liczbę, bo edykt Cyrusa nakazujący im powrót przyszedł znacznie wcześniej, w roku 539. A to nie jest 70.

Zatem pamiętajcie, 587 odjąć 70 to 517. To bardzo ważna liczba do zapamiętania, wyjaśnię to później. Zatem w roku 539 Bóg poruszył serce Cyrusa, który jest królem pogańskim, królem pogańskim.

A Cyrus wydaje edykt i mówi: wy, Żydzi, którzy jesteście teraz pod panowaniem perskim, ponieważ Cyrus pokonuje Babilończyków. Persowie pokonali Babilończyków. Zatem przejęli wszystko, co posiadała Babilonia, łącznie z ziemią Izraela, łącznie z północnym królestwem, południowym królestwem, które teraz jest razem.

Więc co on mówi? Cóż, znowu stolicą była Susa. Ci z Was, którzy są na wygnaniu, mogą wrócić do swojego kraju. Nie tylko będziesz mógł wrócić do swojego kraju, ale dam ci pieniądze na odbudowę twojej własnej świątyni.

Wow, co za zmiana. Cóż za zmiana w porównaniu z Babilończykami, którzy rządili żelazną ręką. Pamiętacie, co powiedział Nabuchodonozor? Nabuchodonozor powiedział: Jeśli ja czczę Marduka, ty też musisz go czcić.

Pamiętacie Daniela i jego przyjaciół? Trzeba czcić obraz. Cyrus taki nie był. Persowie byli bardzo tolerancyjni religijnie.

Jeśli więc chcecie czcić Jahwe, nie obchodzi mnie to. Nie tylko możecie czcić Jahwe, ale Ja daję wam pieniądze ze skarbcza na odbudowę waszej świątyni. Nawiasem mówiąc, nie zrobił tego tylko z Izraelitami.

Zrobił to także z innymi narodami, bo tacy byli Persowie. Zatem Bóg posługuje się pogańskim królem. Nawiasem mówiąc, wspomniano o nim w Księdze Izajasza co najmniej 200 lat przed tym wydarzeniem.

Wszystkie te cuda mają miejsce, ponieważ nasz Bóg jest Bogiem cudów. I to jest dokładnie to, co mamy w księgach Ezdrasza i Nehemiasza. Zatem Bóg powiedział: spójrz, sprowadzę cię z wygnania.

Wyślę cię na wygnanie z powodu twojego grzechu. Pamiętajcie, że ta ziemia była dla nich tak ważna, była obietnicą, którą Bóg dał Abrahamowi. Dam ci tę ziemię.

Cóż, zabiorę wam tę ziemię, bo nie zachowaliście mojego sabatu. Był pusty rytuał. Nie wykonałeś moich poleceń.

Ale wtedy Bóg mówi: Sprowadzę cię z powrotem. A Biblia mówi o trzech powrotach z wygnania. Nawiasem mówiąc, doszło do trzech wywózek na zesłanie.

Są trzy powroty. Miały miejsce trzy deportacje na wygnanie: 605, 597 i 587 pne. I tak jak były trzy deportacje, tak teraz mamy trzy powroty.

Zatem pierwszy jest pod rządami Szeszbazara, Zorobabela i Jozuego. Głównym bohaterem jest tutaj Zerubbabel. On jest głównym przywódcą.

Nie cieszy się dużą prasą. Niektórzy ludzie snują wówczas wszelkiego rodzaju spekulacje na temat tego, dlaczego nie wiemy. Zatem opieranie się na milczeniu byłoby błędem.

Zatem pod przywództwem Zorobabela powraca około 50 000 Żydów. A potem druga fala jest pod rządami Ezdrasza, około 2000. Teraz zauważ, ile to później.

To dużo, dużo później. Ale ludzie wracają, bo Bóg jest wierny swojemu słowu i chce przywrócić swój lud do ziemi. A trzecia fala powrotu za Nehemiasza, nie znamy dokładnie liczby.

Nie wiem, ilu Żydów wróciło. Ale zawsze pamiętajcie, nie wszyscy wyjechali na wygnanie i nie wszyscy wrócili.

Za czasów Ezdrasza i Nehemiasza będziemy świadkami odrodzenia. Nastąpi odnowa duchowa i odnowa fizyczna. A jeśli spojrzymy na mury Jerozolimy, tę część, w której widnieje Góra Syjon, to jest to pierwotne miasto Dawida.

Ale to miasto wciąż się rozwijało. Salomon go przedłużył, Ezechiasz go przedłużył, i mamy tutaj mury takie, jakie były za Nehemiasza. Wreszcie możemy przejść do tekstu biblijnego.

Nawiasem mówiąc, Ezdrasz i Nehemiasz stanowili jedną księgę. Zostało ono rozdzielone znacznie, znacznie później, na postacie, które znamy jako Ezdrasz i Nehemiasz. Ale w Biblii hebrajskiej była to pierwotnie Ezdrasz, Nehemiasz, jedna księga.

I chcę, żebyśmy zobaczyli, że Ezdrasz, księga Ezdrasza i księga Nehemiasza, obie dotyczą Boga. Głównym bohaterem jest Bóg. Tu nie chodzi o Ezrę.

Tu nie chodzi o Nehemiasza. Wiem, że czasami studiujemy je pod kątem zasad przywództwa, które w nich znajdujemy. Ale nie to jest najważniejsze.

Najważniejsze jest to, że Bóg jest wierny swoim obietnicom. Bóg, który kieruje historią nawet wtedy, gdy nie wszystko idzie tak, jak planowaliśmy. Zatem w pierwszym rozdziale Księgi Ezdrasza zobaczymy, że Bóg porusza serce Cyrusa.

Tak zaczyna się książka. W pierwszym roku Cyrusa, króla perskiego, aby się wypełniło słowo Pańskie na górze Jeremiasza. Pan pobudził ducha Cyrusa, króla perskiego.

Ogłosił więc proklamację w całym swoim królestwie i spisał ją także na piśmie. Tak mówi król perski, Pan, Bóg nieba, dał mi wszystkie królestwa ziemi. I rozkazał mi zbudować mu dom w Jerozolimie, która jest w Judzie.

Ktokolwiek jest wśród was, z całego jego ludu, niech jego Bóg będzie z nim i niech pójdzie do Jerozolimy, która jest w Judzie, i odbuduje dom Pana, Boga Izraela. On jest Bogiem, który jest w Jerozolimie. I niech każdemu, kto przeżyje, gdziekolwiek przebywa, jego mąż będzie wspomagany srebrem i złotem, dobrami i zwierzętami oraz kilkoma ofiarami dla domu Bożego, który jest w Jerozolimie.

A potem będziesz mógł czytać dalej. Chcę jednak, żebyśmy zobaczyli, że Bóg posługuje się tutaj pogańskim królem, aby osiągnąć swoje cele. Pozwól, że zapytam, czy Bóg może to zrobić dzisiaj? Czasami pokładamy wiarę i zaufanie w światowym przywódcy.

Czasami pokładamy nadzieję w Sądzie Najwyższym lub w ludziach i ludzkich instytucjach. Ale Biblia mówi: przeklęty człowiek, który ufa człowiekowi. Aby osiągnąć swoje cele, musimy zaufać Bogu, który porusza serca nawet królów pogańskich.

Nie wiem jak Wy, ale mnie to daje dużo spokoju, bo Bóg jest nadal suwerenny. Bóg ma kontrolę, nawet jeśli sprawy nie wydają się być takie, jakie byśmy chcieli. W tym przypadku Bóg porusza się w sercu Cyrusa, założyciela imperium perskiego, który panował od 559 do 530 p.n.e.

A kiedy mówi tutaj o pierwszym roku, ma na myśli pierwszy rok, kiedy podbił Babilon. Nie dotyczy to pierwszego roku jego panowania, gdyż pierwszym rokiem jego panowania był rok 559. Edykt ten został wydany w roku 539.

Ale co bardzo interesujące, prorok Izajasz z VIII wieku nazywa Cyrusa Pomazańcem Pańskim. Co? Mesjasz Pański, Namaszczony, ponieważ Mesjasz nie odnosi się ostatecznie tylko do Chrystusa. Mesjaszem był każdy człowiek powołany do wypełnienia dzieła dla Boga.

Oczywiście namaszczani byli kapłani i królowie, ale w tym przypadku Cyrus nazywany jest pomazańcem Pańskim. Bóg nazywa Cyrusa moim pasterzem w Izajasza 44:28. Izajasza 45:1. Bóg nazywa Cyrusa pomazańcem Pańskim.

Ponownie wskazuje to na fakt, że Bóg ma kontrolę nad historią. On jest suwerenny. Williamson w swoim komentarzu wskazuje, że pisarz biblijny nie zajmuje się jedynie zewnętrznymi faktami historycznymi, które mógł wywnioskować z nagłówka lub innej notatki identyfikacyjnej znajdującej się na kopii samego dekretu.

Interesuje go raczej ich boski porządek i cel. Wróćmy więc do siedemdziesięciu lat. Pamiętaj, że powiedzieliśmy, że 587 odjąć 70 daje 517.

Cóż, edykt został wydany w 539 roku. Co się stało? Cóż, w 517 wydarzyło się coś innego. Świątynię odbudowano.

Zatem w oczach Boga odbudowa nie będzie kompletna, dopóki świątynia nie zostanie odnowiona i nie zostaną wznowione ofiary. To bardzo ważne, aby o tym pamiętać. 587 minus 70, 517, wtedy odbudowa jest zakończona.

I porozmawiamy o tym więcej później. Co ciekawe w wersecie drugim jest to, że Bóg rozpoznaje, Cyrus rozpoznaje Boga jako Boga nieba. Oczywiście jest tu napisane Pan, więc użyte jest tam słowo Jahwe, ale potem mówi Bóg nieba.

Wyrażenie to, Bóg nieba, pojawia się w Starym Testamencie dziewięć razy i za każdym razem odnosi się do Jahwe. Było to powszechne określenie używane przez Persów. Ale znowu Bóg nie tylko ma władzę wezwać Cyrusa do osiągnięcia swoich celów, ale Izajasz 44, 28 mówi nam szczegółowo, co on zrobi.

Przez proroka Izajasza, mówi Bóg, cytuję, on jest moim pasterzem i wypełni cały mój zamysł, mówiąc: Jerozolima zostanie odbudowana, a pod świątynią zostanie założony wasz fundament. Cyrus nie rządzi. To Bóg rządzi.

Macie tu Cylinder Cyrusa, słynny Cylinder Cyrusa, gdzie tam jest, jest to napis klinowy, zawierający relację o zwycięstwie Cyrusa nad Babilończykami w 539 r. i o tym, jak pojmał Nabonidusa, ostatniego króla babilońskiego. Bóg porusza się nie tylko w sercu Cyrusa, ale potem Bóg porusza się w sercu swego ludu, ponieważ w wersetach 5 i 6 czytamy, a następnie podnieśli głowy domów ojcowskich Judy i Beniamina, kapłanów i Lewitów wszystkich, których ducha Bóg pobudził, aby wyruszyli i odbudowali dom Pański w Jerozolimie. I wszyscy, którzy byli wokół nich, pomagali im naczyniami srebrnymi, złotymi, dobrami, zwierzętami i kosztownymi towarami oprócz wszystkiego, co dobrowolnie ofiarowano.

Po raz kolejny widzimy, że Bóg rządzi. Bóg jest tym, który porusza historię. Porusza serce króla, porusza serce jego i jego ludu.

I tutaj powiedziano nam, że reszta jest podzielona na trzy klasy: kapłanów, lewitów i świeckich. A potem są bardzo hojni, przekazując swój majątek na odbudowę. Werset

7: Król Cyrus wyniósł także naczynia z domu Pańskiego, które Nabuchodonozor zabrał z Jerozolimy, miejsca w domu swoich bogów.

Cyrus zwraca rzeczy, które należały do świątyni, które zabrał Nabuchodonozor, i zwraca je do świątyni. Żydzi nie mieli posągu Pańskiego. Zatem Nabuchodonozor rzeczywiście miał posąg swoich bogów.

Zabrał więc rzeczy ze świątyni i umieścił w domu swoich bogów. A teraz te pieniądze są zwracane. W wersetach od 9 do 11 mamy obraz wszystkiego, co jest dane: złoto, srebro, a wy macie zwrócone całe to złoto, srebro i naczynia, i wszystko to wraca.

Przypomina nam to inne wydarzenie. Kiedy to się wcześniej działo? Kiedy niektórzy ludzie szli, Izraelici opuścili jakąś ziemię i udali się z dużą ilością łupów, złota i srebra. O, to się wydarzyło podczas wydarzenia exodusu.

W pewnym sensie jest to drugie wydarzenie exodusu i Ezdrasz i Nehemiasz bardzo o tym mówią. I zobaczcie, że wiele rzeczy z wyjścia z Egiptu powróci tutaj, w Ezdraszu i Nehemiaszu. To wydarzenie powinno przypominać Izraelitom o innym wielkim wydarzeniu.

Dla nich było to przełomowe wydarzenie – exodus, kiedy Bóg potężną ręką wyprowadził ich z Egiptu do ziemi obiecanej. Zatem dzisiejszy chrześcijanin, dzisiejszy chrześcijański przywódca może być spokojny i pewny, że ten sam Bóg, który kierował historią podczas wyjścia, ten sam Bóg, który kierował historią w czasach Ezdrasza i Nehemiasza, jest tym samym Bogiem, który kieruje historią dzisiaj. Pomimo wszystkich niepewności i skorumpowanego przywództwa rządu, mówię globalnie; Bóg jest tym, który kieruje historią.

Bóg może i pokona wszelkie ludzkie przeszkody, aby wypełnić swoją wolę i plan. Ale tak jak za czasów Ezdrasza i Nehemiasza, będzie On posługiwał się oddanymi, pobożnymi mężczyznami i kobietami, którzy są gotowi poddać się Jego woli i Jego słowu. Kiedy myślimy o Ezdraszu, musimy także pomyśleć o chronologii.

Ten wykres pokazuje chronologię Ezdrasza i chcę, żebyście zobaczyli, że podobnie jak w innych księgach Biblii, nie macie chronologicznej sekwencji od rozdziału 1 do rozdziału 10, dzień po dniu, rok po roku, ale Zobaczę, że czasami pisarz biblijny umieszcza rzeczy w formie tematycznej, niekoniecznie w formie chronologicznej. Dlatego widzisz tutaj, że zaczynasz od rozdziałów 1, 2, 3, 4, a potem przechodzisz do 7, 8, 9, 10, ale potem spójrz, co dzieje się na końcu. Wracasz do rozdziału 4, opisującego udany sprzeciw wobec odbudowy Jerozolimy i jej murów za panowania Artakserksesa.

Praca w tym miejscu zatrzymuje się na chwilę. Musisz więc zauważyć, że czasami rzeczy niekoniecznie muszą być ułożone w porządku chronologicznym. W większości przypadków tak, ale zauważ, że czasami będziesz mieć to niesprawne.

Bardzo ważne jest również zachowanie tego wykresu podczas przeglądania Księgi Ezdrasza i Nehemiasza, aby zrozumieć chronologię. To samo stanie się z Księgą Nehemiasza. Chciałbym wam powiedzieć, że żyli długo i szczęśliwie, słuchali Boga i byli Mu posłuszni, ale zarówno u Ezdrasza, jak i Nehemiasza zobaczymy, że uporają się z grzechem małżeństw mieszanych i nieprzestrzegania prawa Pańskiego, dlatego zawarli małżeństwa mieszane z ludźmi z innych narodów.

Problemem nie było ich pochodzenie etniczne. Problemem był fakt, że czcili oni innych bogów. To bardzo ważne i wrócimy do tego później.

Przejdźmy teraz do rozdziału 2 Księgi Ezdrasza. Po rozdziale wprowadzającym, w rozdziale 2 mowa jest o przywódcach przywrócenia. Masz listę osób, a Ezdrasz i Nehemiasz będą mieli trzy ważne listy, a potem zobaczysz podział, kapłanów, Lewitów, sługę świątynnego, potem nawet powracających bez akt rodzinnych, a potem więcej statystyk. Zatem pierwszą rzeczą, którą widzimy w 2. rozdziale Księgi Ezdrasza, są przywódcy przywrócenia.

To byli mieszkańcy tej prowincji, którzy wyszli z niewoli wygnańców, których Nabuchodonozor, król babiloński, uprowadził do niewoli do Babilonii. Wrócili do Jerozolimy i Judy, każdy w swoim mieście. Ta lista jest bardzo, bardzo uporządkowana.

Masz wersety 1 i 2, nagłówek, wersety od 3 do 35, listę osób, następnie masz listę kapłanów, listę Lewitów, listę śpiewaków, listę odźwiernych, listę różnych sług świątynnych, listę tych, którzy nie znają swojej genealogii, listę ogółu, a następnie listę darów świątynnych i wreszcie wnioski. Bardzo ważne tutaj jest to, że werset 1 sugeruje, że niektórzy Żydzi nigdy nie wrócili do swojej ojczyzny i nie podano powodu. Ale pamiętajcie, nie wszyscy udali się na wygnanie. Nie wszyscy wrócili.

I oczywiście w wersecie 2 wspomniani są przywódcy. Zorobabel jest głównym, są Jozue, Nehemiasz, Seria, Reelajasz, Mardocheusz, Bilszan, Mispar, Bigwaj, Rechum i Baana, a potem wszyscy oni są wymienieni z imienia. Teraz mamy już osoby powracające zidentyfikowane na podstawie nazwiska lub położenia geograficznego.

A potem mamy to od drugiej części wersetu 2 do wersetu 35. Jest tu wzór, który mówi, że synowie X i ludzie Y. Kiedykolwiek masz synów X, są oni wyraźnie identyfikowani przez swoją rodzinę imię i nazwisko, a potem oczywiście masz ludzi z Y, a czasami są oni identyfikowani na podstawie lokalizacji. Wersety od 36 do 39 wspominają o kapłanach.

Pamiętajcie, że podczas wygnania kapłani i Lewici nie mieli żadnej pracy. Co zamierzali zrobić? Nie mieli świątyni, w której mogliby służyć, a mimo to uznawano ich za część rodziny kapłańskiej. Swoją drogą, wróciło więcej rodzin kapłańskich niż tych, ale Nehemiasz wspomina tylko o czterech z nich, co stanowi około 10% osób, które wróciły.

Ponownie Williamson sugeruje, cytuję, że w okresie po wygnaniu miał miejsce stały rozwój hierarchii kapłańskiej, rozwój, o którym świadczą różne listy w Starym Testamencie, którego kulminacją było pojawienie się systemu 24 kursy kapłańskie. Nawiasem mówiąc, niektórzy z tych kapłanów są wspomniani ponownie w Księdze Pierwszej Kronik, a następnie w Księdze Nehemiasza. Pozostali ludzie pełniący służbę w świątyni to Lewici.

Znów nie mieli żadnej pracy na wygnaniu, ale jak się okaże, będą musieli wrócić i wrócić do pracy. Ale z jakiegoś powodu są one identyfikowane osobno. Macie kapłanów, Lewitów.

Lewici byli odpowiedzialni za muzykę i inne sprawy w świątyni. Zatem nieprzypadkowo w wersecie 41 wspomniano o śpiewakach, synach Asafa. Werset 42 dotyczy synów odźwiernych, a następnie wersety od 43 do 48 dotyczą sług świątynnych i potomków sług Salomona i powiedziano nam, że mówi nam to 392 wersecie 58.

Bardzo ważne jest, aby zrozumieć, że słudzy świątynni nie byli niewolnikami, mimo że niektórzy z nich nie pochodzili z Izraela. Jeśli spojrzysz na ich pochodzenie, niektóre z tych imion są egipskie, arabskie, babilońskie, edomskie i ugaryckie. Właśnie zostali przyjęci do pracy tutaj, w świątyni.

Możliwe, że niektórzy z nich byli jeńcami wojennymi. Nie wiemy. Być może pochodzą one z czasów monarchii.

Możemy jedynie zgadywać. Ale fakt, że zostali tu włączeni do synów sług Salomona, dodatkowo ukazuje, że nie są to niewolnicy, ale raczej słudzy. Wersety od 59 do 63 mówią o osobach powracających z zapisami rodzinnymi.

Chociaż większość Żydów zachowała swoje akta rodzinne w stanie nienaruszonym, niektórzy tego nie robili. Ponownie, dzisiaj macie ten ruch, aby przyjrzeć się swojej przeszłości ancestry.com. Cóż, niektórzy z nich poradzi sobie dobrze, niektórzy nie, a niektórzy z nich, którzy zrobili to dobrze, są tutaj wspomniani. Niektórych można rozpoznać jedynie po mieście babilońskim, z którego przybyli.

więc bardzo ważny temat. Temat czystości powróci tutaj, aby zrozumieć, że dominowała troska o czystość. Bardzo, bardzo ważne.

A potem ostatnie wersety rozdziału 2 podają nam właściwie liczbę 42 360. A więc to są ludzie, którzy wracają w pierwszej fali z Zorobabelem. Ponownie skupiamy się tutaj na wierności Boga, który dotrzymuje obietnicy przywrócenia swego ludu.

Lista osób powracających mówi o tym, jak ważne jest wypełnienie się Bożych obietnic, a nazwiska są tego dowodem. Powrót z wygnania babilońskiego nie jest koncepcją abstrakcyjną. Właściwie są to imiona osób, które odgrywają tu bardzo ważną rolę, aby pokazać, że Bóg jest wierny.

Powtórzę raz jeszcze: jako dzisiejszy chrześcijański przywódca, jako naśladowca Chrystusa, musisz być spokojny, a my musimy mieć pewność, że Bóg jest wierny. Co więcej, podobnie jak wtedy, ludzie, którzy dzisiaj służą Bogu, nie mają tylko imion. Mają twarze i służą Bogu. Mogą nie pełnić obowiązków kapłańskich.

Mogą być prostymi sługami, ale w Bożej ekonomii jest to w porządku. Wszyscy jesteśmy powołani do wykonywania dzieła królestwa Bożego. Nie jesteśmy powołani tylko do liczenia liczb.

Jesteśmy powołani do służenia wielkiemu Bogu i jesteśmy powołani do służenia ludziom. To jest bardzo ważne w przypadku każdego z tych imion. Pamiętajcie, że my także jesteśmy wezwani do służenia ludziom na chwałę Bożą.

To jest dr Tiberius Rata w swoim nauczaniu na temat ksiąg Ezdrasza i Nehemiasza. To jest sesja 1, Ezra 1-2.